

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.496 van 15 april 2002
in de zaak A. 101.628/XIV-2583.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. BRIJS,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Ierlandstraat 70

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Russische nationaliteit, op 12 maart 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 7 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 9 januari 2001 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaren; dat op 12 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 9 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel de schending aanvoeren van de artikelen 52, §2, alinea 2, a) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A, 2, van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951; dat zij dit middel uiteenzetten als volgt :

“EERSTE EN ENIG MIDDEL genomen uit de schending van artikel 52 §1 alinea 2 a en artikel 52 §1 alinea 7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 62 van dezelfde Wet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wegens gebrek aan afdoende en geldige motivering, en van schending van artikel 1 §2 sectie A van de Conventie van Genève, alsook van de rechten van verdediging.

Doordat de bestreden beslissingen genomen zijn blijkens de motivering met toepassing van artikel 52 §1 alinea 2a en alinea 7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Doordat de motivering van de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker in verschillende delen uiteenvalt;

DOORDAT, eerste onderdeel, de bestreden beslissing motiveert dat:

" Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de positie van de ROKB binnen de Russische federatie stabiel kan genoemd worden. Uit navraag bij Geraldine Fagan van het Keston Institute Moscow blijkt dat de kerk vooral te maken heeft met interne problemen en een zwakke interne structuur. Zo zou het ontbreken van een intern akkoord aan de basis liggen van het feit dat de kerk in haar geheel, nog niet geregistreerd is in Rusland. Wel zouden individuele parochies geregistreerd zijn. Daarnaast zou er sprake zijn van actieve, maar niet geregistreerde parochies, die in hun activiteiten echter geen hinder zouden ondervinden van de autoriteiten (zie telefonisch

contact met Geraldine Fardan, Keston Institute Moscow (7-095-290-0327). Uit de website van de ROKB blijkt dat de relaties tussen de ROKB en de ROK nog moeilijk zijn, maar bericht van Reuters geeft evenzeer aan dat er toenaderingspogingen zijn van de ROK en de ROKB (zie www.rocor.org en Reuters Briefing Business, 15/08/2000 en 09/11/2000 Russia). Het " US state Department 2000 Annual Report on International Religious Freedom", maakt eveneens geen gewag van problemen voor de ROKB."

TERWIJL, eerste verzoeker de facto heeft aangetoond aan de hand van diverse persartikelen en diverse persberichten dat er wel degelijk ernstige problemen zijn voor de ROKB, die nog steeds geen registratie in de Russische Federatie heeft bekomen en die met geweld bedreigd wordt door de ROK met behulp van de overheid om zich kerken en erfgoed van de ROKB toe te eigenen;

Dat vooreerst het geval van A. Z. is beschreven, de directe collega van eerste verzoeker, dewelke gelet op de eerdere doodsb bedreigingen die deze persoon had ontvangen en de inval in de kerk en de sluiting van de kerk in het Ziekenhuis n/ 3, kan geacht worden omwille van zijn religieuze activiteiten op gewelddadige wijze aan zijn einde te zijn gekomen;

Dat de moord op Z. door het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet wordt betwist of ontkend, doch verzoekers stellen vast dat dit feit praktisch stilgezwegen wordt in de motivering minstens niet wordt aangegeven waarom deze moord geen element zou zijn dat op een vervolging om religieuze redenen in de zin van de Conventie zou wijzen in hoofde van eerste verzoeker (zie hierna 3/ onderdeel);

Dat verder de artikels die verzoeker heeft bijgebracht waaruit voldoende de diverse problemen van de kerk worden toegelicht en waarbij bovendien referentie is gemaakt naar verschillende dodelijke slachtoffers :

- artikel FRONTIER n/ 3, 1997 (samenvatting in PRAVOSLAVNAIA RUS, n/ 16/1997): 4 doden te TOMSK waarvan 2 met tekenen van marteling, twee leden van de kerk gedood in Sint-Petersburg. Bovendien werden in de periode 1996-1997 nog zes andere mensen gedood
- bron VERTOGRAD INFORM /augustus 1998 : uitdrijving van 70 religieuzen uit het klooster van Zadonski dewelke nadien zijn opgevangen door de ROKB
- bron VERTOGRA INFORM / JUNI 1997: poging tot overname van de kerk in RIAZAN door ROK
- de diverse artikels over de problemen/polemiek tussen de beide kerkgemeenschappen omtrent de kerken in Bari en in Palestina in 2000 en de geweldplegingen die ermee samenhangen

Dat verder de website van de Russische Kerk in het Buitenland voldoende aantoont dat er niet zomaar "moeilijkheden" zijn doch dat de opvattingen van beide kerken over de rol van de kerk fundamenteel verschillend zijn;

Dat ondanks toenaderingspogingen geen enkele eigenlijke toenadering is tot stand gekomen en dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen enkel argument hieruit vermag te putten zonder de bovenvermelde feiten te weerleggen;

Dat het feit dat een mensenrechten of landeninformatierapport geen gewag maakt van specifieke vervolgingen geenszins toelaat om te stellen dat er geen probleem is temeer daar neergelegde stukken en feiten het tegendeel aangeven;

Dat verzoekers geen genoeg kunnen nemen met informatie dewelke zou aantonen dat de ROKB geen hinder zou ondervinden in de uitoefening van haar activiteiten wanneer op geen enkele wijze klaar is of kan afgeleid worden aan de hand van welke bronnen of feiten de bron van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met name Geraldine Fardan van het Keston Institute Moscow, deze informatie heeft vergaard;

Dat de raadsman van verzoekers telefonisch contact nam met de betrokken bron en deze bron geenszins stelt dat er geen probleem zou zijn;

Dat zij integendeel zelf stelt over zeer weinig informatie te beschikken en weet heeft van het feit dat de ROKB in sommige gedeelten van het land moeilijkheden heeft om kerkgebouwen te bekomen aangezien de ROKB daarin wordt belemmerd door de overheid en door het patriarchaat te Moskou (ROK);

Dat zij verder stelde over geen preciese informatie te beschikken omtrent de situatie in Sint-Petersburg en niet wil uitsluiten dat er problemen zijn;

Dat aldus verzoekers Uw Raad in geval van twijfel verzoeken zelf contact op te nemen met mevrouw FARDAN teneinde zich te vergewissen van de gegeven informatie;

Dat in alle geval de motivering manifest faalt;

DOORDAT, tweede onderdeel, de bestreden beslissing verder stelt:

" Verder verklaarde betrokkene dat zijn problemen begonnen zijn nadat hij is overgestapt de ROKB. Betrokkene en zijn echtgenote zouden vanaf dan telefoons ontvangen hebben van bekenden en onbekenden die hen uitmaakten voor Amerikanen en agenten van de CIA en zeiden dat ze naar Amerika moesten gaan (zie CGVS pagina 7). Betrokkene zou inzake deze telefoons geen klacht hebben neergelegd (zie CGVS pagina 8). Betrokkene heeft betreffende dit incident de beschermingsmogelijkheden van zijn overheid dan ook niet uitgeput. In september 1997 zouden betrokkene en A. tijdens een mis gearresteerd zijn en vervolgens ondervraagd over de financiële situatie van de parochie. Ze zouden dezelfde dag zijn vrijgelaten. Betrokkene verklaarde dat dit incident geen verdere officiële gevolgen had omdat er geen misdrijven van de parochie waren. Hieruit mag worden afgeleid dat de OBEP zijn onderzoek binnen de wettelijke normen uitvoerde."

TERWIJL vooreerst opgemerkt dient (te worden) dat verzoeker omtrent het al dan niet indienen van een klacht omtrent de bedreigingen aan het adres van A.Z. en aangaande de dreigtelefoons die de familie zelf kreeg, heeft verklaard dat geen klacht werd neergelegd omdat de politie samenwerkt met de ROK; Bovendien verklaarde eerste verzoeker eveneens dat de politie regelmatig binnenviel zodat aannemelijk is dat van die kant geen heil kon verwacht worden;

Dat een klacht neergelegd door verzoekers omtrent het ontvangen van anti-semitische geschriften door verzoekers (cf. verklaringen van tweede verzoekster), overigens als niet ernstig werd beschouwd en de politie het als een grap afdeed;

Dat verder bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het herhaalde politiebezoek door diverse politiediensten, door verwerende partij ten onrechte herleid in de motivering tot het incident van september 1997 met de OBEP, als normale handelingen binnen de wettelijke normen kunnen worden beschouwd doch integendeel als intimidatie moeten worden weerhouden;

Dat overigens met betrekking tot het incident van september 1997 verwerende partij evenmin in overweging neemt dat door de OBEP zonder enige vorm van mandaat in de Liturgische kamer wou binnenbreken;

Dat verder opnieuw ten onrechte verwerende partij de verklaringen van eerste verzoeker moedwillig tracht af te zwakken waar in de motivering gesteld wordt dat A. Z. en hijzelf 'ondervraagd zouden zijn omtrent de financiële toestand van de kerk' daar waar eerste verzoeker evenzeer verklaarde ondervraagd te zijn omtrent zijn activiteiten binnen de ROKB en omtrent de motieven van zijn overstap;

Dat verzoeker weliswaar verklaarde geen verder officieel gevolg te hebben gehad ingevolge zijn arrestatie doch wel degelijk aangeeft dat als gevolg van de acties de gelovigen bang werden gemaakt (wat het doel is van intimidatie) (pagina 10);

Dat verder evenzeer de moord op A. Z. van enkele dagen later mogelijks in direct verband stond met dit incident;

Dat de motivering dan ook gebrekkig is en meerdere elementen van de verklaringen aldus niet in overweging neemt en ten onrechte deze elementen uitsluit als indicaties van een mogelijke vrees in de zin van de Conventie van Genève;

En DOORDAT, derde onderdeel, de verwerende partij de beslissing van eerste verzoeker verder motiveert als volgt :

" Na de dood van vader A. op 15 september 1997, zou er een politieonderzoek zijn naar gestart, maar dat zou geen resultaat hebben gehad. Betrokkene zou van vrienden van A. hebben vernomen dat het onderzoek van hogerhand gestopt was, maar betrokkene zou er verder niets van weten omdat hij de zaak zelf niet volgde (zie CGVS p. 12 - 13). Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat er wel degelijk een onderzoek is gestart naar de moord op vader A. Het feit dat dit onderzoek gehinderd zou zijn door hogerhand is betrokkene niet officieel te weten gekomen, maar heeft hij enkel als gerucht van een subjectieve bron vernomen. Daarnaast dient er te worden op gewezen dat betrokkene twee dagen na de dood van A. opgeroepen is en men hem gevraagd heeft om eventuele dreigingen aan zijn adres te melden (zie CG VS p. 13-14), dit mag er op wijzen dat de autoriteiten inspanningen leverden om bescherming te leveren aan betrokkene. Het dient daarenboven als eigenaardig te worden beschouwd

dat betrokkene, volgens zijn verklaringen, het onderzoek naar de moord op zijn medepriester niet gevolgd zou hebben. Tevens dient te worden opgemerkt dat de moord op vader A. zou hebben plaatsgevonden zou hebben in 1997. Hierna zou betrokkene nog 3 jaren in de Russische Federatie hebben verbleven, tijdens welke periode hij clandestien als priester gewerkt zou hebben. Gezien de grote tijdsspanne tussen betrokkenes vertrek uit de Russische Federatie en de dood van A., wordt de angst voor vervolging die betrokkene aan dit feit koppelt, ondermijnd; "

TERWIJL eerste verzoekende partij niet alleen verklaarde dat de bisschoppelijke overheden (via bisschop MICHAÏL) vragen stelden over de loop van het onderzoek zonder dat dit enig effect sorteerde, doch verder eveneens stelde via vrienden die de zaak wel van kortbij volgden op de hoogte te zijn gehouden en geïnformeerd te zijn;

TERWIJL het anderzijds zonder meer hilarisch is te heten dat er door het CGVS vanuit wordt gegaan dat overheden op 'officiële wijze' te kennen geven dat zij een onderzoek van hogerhand stopten of belemmerden ??!;

EN TERWIJL verzoekers hun vrees onder meer hebben gesteund op de moord op A. Z. doch zij evenzeer andere omstandigheden en gegevens inroepen : bvb de omstandigheden waarin hij gedurende 3 jaren heeft moeten werken inroepen, met name wonen in de illegaliteit en werken als priester in de clandestiniteit op privé-appartementen;

Dat de verwerende partij het gegeven schijnt opzij te zetten dat de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zich laat vatten in een subjectief en een objectief aspect en dat de vrees in hoofde van de ene persoon anders wordt ervaren dan in hoofde van een ander; (Guide HCR des Procédures-critères à appliquer [http://www.unhcr.ch/refworld/legal/handbook HCR Guidelines, n/ 40 tot 42](http://www.unhcr.ch/refworld/legal/handbook/HCR_Guidelines_n40.html))

Dat inderdaad de verwerende partij in casu niet alleen het geloof van verzoekers en de kracht van dit geloof miskent doch eveneens nalaat het geheel van de incidenten en feiten sinds de overstap van verzoeker naar de ROKB te evalueren doch integendeel eik feit of incident apart bekijkt en 'weerlegt'

Dat dit bvb het geval is voor de beoordeling van de dreig telefoons en de anti-semitische dreigschriften waar men deze als "onvoldoende zwaarwichtig afdoet om te kunnen spreken van een systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie" (bestreden beslissing tweede verzoekster pag. 2), terwijl manifest ook een heel aantal andere feiten voorligt;

Dat verder eveneens verzoeker het als zijn plicht beschouwde de gelovigen verder te helpen nu het aantal priesters door de dreigingen reeds was teruggelopen;

Dat verzoeker ook aanvankelijk geen toestemming kreeg van zijn hiërarchische overste;

Dat verzoekers ondanks alles bleven geloven in de vrije belijdenis van hun geloof doch op het moment dat de politie hun activiteiten opnieuw op het spoor was en verschillende convocaties elkaar opvolgden, zij subjectief gezien het gevoel hadden dat het leven er op die manier voor hen ondraaglijk was geworden en dit voor motieven die in de definitie van de vrees voor vervolging van de genoemde Conventie vervat zitten;

Dat in die zin de moord op A. Z. uiteraard een zeer belangrijk objectief en subjectief gegeven is, evenwel in een reeks van andere gegevens;

DOORDAT de bestreden beslissing, vierde onderdeel, ten aanzien van eerste verzoeker verder stelt :

"Inzake de oproeping van betrokkene in november 2000 dient te worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen en ook met die van zijn echtgenote. Zo verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de denunciatie niet tekende, maar het attest van niet-verlaten van woonplaats wel (DVZ nr. 42), terwijl betrokkenes echtgenote verklaarde dat hij beide documenten tekende (zie DVZ nr. 42). Daarenboven verklaarde betrokkene dat de denunciatie door de onderzoeksrechter en twee personen ondertekend werd (zie D VZ nr. 42), waar betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat het ondertekend werd door de twee personen, maar geen gewag maakt van de onderzoeksrechter (zie CGVS pag. 15). Zo betrokkenes verklaringen hierover wel oprecht zouden zijn, quod non, dient te worden opgemerkt dat deze verband houden met uitspraken van betrokkene inzake het vervullen van de legerdienst. Betrokkene verklaarde expliciet zich tegen de legerdienst te hebben uitgesproken (zie CG VS pag. 14). Betrokkene zou dadelijk na het eerste interview bij de politie vertrokken zijn en geen gehoor gegeven hebben aan

de tweede oproeping. Er zijn echter geen aanwijzingen dat betrokkene niet op een eerlijk onderzoek kon rekenen in verband met zijn opruiende uitspraken over de legerdienst. "

TERWIJL op basis van het administratief dossier helemaal niet op dergelijke éénduidige wijze deze contradicties kunnen worden weerhouden;

Dat omtrent de verklaring van de echtgenote van eerste verzoeker, uit de nota's van de DVZ blijkt dat zij stelde :

"De agent dwong mijn man een verklaring te laten tekenen waarin mijn man toegaf dat hij dat gezegd had in verband met de oorlog in Tsjetchenië. Mijn man weigerde. Op een brutale manier wouden ze mijn man toch dwingen te tekenen. Terzelfdertijd heeft hij ook een document ondertekend waar hij akkoord gaat het land niet te verlaten."

Dat voor zover enige twijfel zou bestaan omtrent de draagwijdte van de onduidelijk geacteerde verklaring, verder uit de verklaring van tweede verzoekster voor het CGVS eveneens blijkt dat zij daar stelde dat het eerste document niet werd ondertekend door haar man :

"Men eiste dat hij de denunciatie zou ondertekenen, maar man deed het niet"

Dat het CGVS moedwillig de mogelijke twijfels negatief uitlegt en interpreteert wat getuigt van intellectuele oneerlijkheid;

Dat verzoeker van zijn kant betwist te hebben gesteld dat de onderzoeksrechter aanwezig zou zijn geweest;

Dat verzoeker enkel heeft gesteld dat de oproeping kwam van de onderzoeksrechter van de 58/ Politieafdeling van Sint-Petersburg.

Dat naast de twee personen een derde persoon aanwezig was, met name de inspecteur die met naam en toenaam op de convocatie van 13/11 staat vermeld;

Dat ook in het relaas voor het CGVS wel degelijk over een derde persoon is gesproken zoals blijkt uit de nota's (pagina 15 : Wie was er bij het verhoor: "de twee mannen en de inspect.")

Dat tenslotte ten onrechte opnieuw de oproepingen van 9/11 - voor 13/11 en voor 23/12/2000 verengd worden als zijnde oproepingen ivm de opruiende uitspraken over de legerdienst daar waar de laatste convocatie duidelijk vermeld als motief voor de oproeping :

" Onderzoek omtrent de zaak betreffende de activiteiten van de ROKB op het grondgebied van de Russische Federatie ";

Dat de authenticiteit van deze oproepingen, voorgebracht in origineel, niet is betwist;

Dat de motivering het motief van de laatste oproeping duidelijk miskent en er met geen woord over rept: de motivering is aldus ook op dit punt gebrekkig aangezien zij cruciale elementen niet in overweging neemt bij het nemen van de beslissing;

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verweerder in die omstandigheden stelt dat de bewijskracht van de oproepingen wordt ondergraven door de beweerde tegenstrijdigheden;

In alle geval is de twijfel die dienaangaande eventueel zou bestaan niet voldoende zwaarwichtig om de aanvraag van verzoeker als manifest ongegrond te verklaren of bedrieglijk;

ZODAT, alle onderdelen samengenomen,

Door op deze wijze te beslissen de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen artikel 52§1 al. 2a en 52§1 al 7/ van de Wet van 15 december 1980 schendt, nu inderdaad kennelijk de asielaanvraag van verzoeker niet als "kennelijk ongegrond" kan worden beschouwd en evenmin als bedrieglijk;

Dat uw Raad kan vaststellen dat verzoeker een coherent, precies en omvattend relaas heeft gegeven van de feiten die zijn vlucht motiveren;

Dat bovendien in de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen ernstige elementen worden aangevoerd dewelke de motieven voor zijn asiel aanvraag kennelijk zouden weerleggen : dat de verwerende partij zich bovendien zoals hierboven op verschillende punten aangetoond, bezondigt aan een selectieve weergave van de verklaringen van verzoekers en verschillende elementen die 'gunstig' zijn voor verzoeker niet in overweging neemt;

Dat uw Raad in het verleden terecht heeft geëist dat de motivering van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op objectieve motieven

berust (...) en niet op veronderstellingen, persoonlijke interpretaties of overschouwingen of politieke reflecties (...);

Dat bovendien het geheel van het dossier moet worden in ogenschouw genomen en in alle objectiviteit niet alleen de 'ongunstige' elementen dienen te worden afgewogen doch alle elementen samen eer een aanvraag kennelijk ongegrond kan worden beschouwd (...);

Dat artikel 52 van de genoemde wet aan de Minister en aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na dringend beroep weliswaar een ruime appreciatiebevoegdheid verleent;

Dat evenwel om te kunnen oordelen of al dan niet een aanvraag bedrieglijk of kennelijk ongegrond voorkomt, de asielautoriteit zich moet baseren op vaststaande gegevens en duidelijke argumenten (...)

Dat in casu dit niet het geval is en zoals hierboven naar genoegen van recht is aangetoond, geenszins de aanvraag kennelijk ongegrond kan worden beschouwd of bedrieglijk;

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op de hiervoren beschreven wijze eveneens tekortschiet in de motiveringsplicht hem opgelegd door artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wegens gebrek aan afdoende en geldige motivering;

Dat de bestreden beslissingen eveneens aldus artikel 1§2 sectie A van de Conventie van Genève schendt;”

2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient vastgesteld te worden dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kunnen inroepen; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepaling niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat, wat de schending betreft van de motiveringsplicht, de verzoekende partijen weliswaar hun middel formeel steunen op artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kennen van de bestreden beslissingen doch betwisten dat de opgegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motivering aanvoeren; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel hierna vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij (verzoeker) bedrieglijk en kennelijk

ongegrond is en de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij (verzoekster) bedrieglijk is; dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat “ (...) er op (dient) te worden gewezen dat betrokkene (verzoeker) twee dagen na de dood van A. opgeroepen is en men hem gevraagd heeft om eventuele dreigingen aan zijn adres te melden (...), dit mag erop wijzen dat de autoriteiten inspanningen leverden om bescherming te verlenen aan betrokkene.”; dat de commissaris-generaal dit determinerende motief uiteenzet als volgt:

“Na de dood van vader A. op 15 september 1997 zou er een politieonderzoek naar gestart zijn, maar dat zou geen resultaat gehad hebben. Betrokkene zou van vrienden van A. vernomen hebben dat het onderzoek van hogerhand gestopt was, maar betrokkene zou er verder niets van weten omdat hij de zaak zelf niet volgde (Zie CGVS p. 12-13). Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat er wel degelijk een onderzoek gestart is naar de moord op vader A.. Het feit dat dit onderzoek gehinderd zou zijn door hogerhand is betrokkene niet officieel te weten gekomen, maar heeft hij enkel als een gerucht van een subjectieve bron vernomen. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene twee dagen na de dood van A. opgeroepen is en men hem gevraagd heeft om eventuele dreigingen aan zijn adres te melden (zie CGVS p. 13-14), dit mag erop wijzen dat de autoriteiten inspanningen leverden om bescherming te verlenen aan betrokkene. Het dient daarenboven als eigenaardig te worden beschouwd dat betrokkene, volgens zijn verklaringen, het onderzoek naar de moord op zijn medepriester niet gevolgd zou hebben. Tevens dient te worden opgemerkt dat de moord op vader A. plaatsgevonden zou hebben in 1997. Hierna zou betrokkene nog drie jaren in de Russische Federatie verbleven hebben, tijdens welke periode hij clandestien als priester gewerkt zou hebben. Gezien de grote tijdsspanne tussen betrokkenes vertrek uit de Russische Federatie en de dood van A., wordt de angst voor vervolging die betrokkene aan dit feit koppelt ondermijnd.”;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat wat het determinerende motief betreft waarop de bestreden beslissing steunt - de vaststelling dat “de autoriteiten inspanningen leverden om bescherming te verlenen aan betrokkene” -verzoeker zich beperkt tot de kritiek dat hij “ niet alleen verklaarde dat de bisschoppelijke overheden vragen stelden over de loop van het onderzoek zonder dat dit enig effect sorteerde, doch verder eveneens stelde via vrienden die de zaak wel van kortbij volgden op de hoogte te zijn gehouden en geïnformeerd te zijn”, dat het “zonder meer hilarisch is te heten dat er door de CGVS vanuit wordt gegaan dat overheden op ‘officiële wijze’ te kennen geven dat zij een onderzoek van hogerhand stopten of belemmerden”, dat “verzoekers hun vrees onder meer gesteund hebben op de moord van A. Z. doch zij evenzeer andere omstandigheden en gegevens inroepen”, dat “ de verwerende partij het gegeven schijnt opzij te zetten dat de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zich laat vatten in een subjectief en objectief aspect en dat de vrees in hoofde van de ene persoon anders wordt ervaren dan in hoofde van een ander”, dat

“de verwerende partij in casu niet alleen het geloof van verzoekers en de kracht van dit geloof miskent doch eveneens nalaat het geheel van de incidenten en feiten sinds de overstap van verzoeker naar de ROKB te evalueren doch integendeel elk feit of incident apart bekijkt en ‘weerlegt’” en “dat in die zin de moord op A.Z. ander uiteraard een zeer belangrijk objectief en subjectief gegeven is, evenwel in een reeks andere gegevens”;

Overwegende dat de bovenvermelde door verzoekende partij aangebrachte algemeenheden of argumenten, die allen enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en die allen neerkomen op een andere beoordeling van de vaststelling door de commissaris-generaal dat “de autoriteiten inspanningen leverden om bescherming te verlenen aan betrokkene” de Raad van State er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van dit determinerend motief te oordelen dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat het enig middel enkel gericht is tegen de beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, zodat niet betwist wordt dat de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij kennelijk ongegrond is;

2.4. Overwegende dat, wat betreft de schending artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de verzoekende partijen betogen dat “artikel 52 van de genoemde wet aan de Minister en aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na dringend beroep weliswaar een ruime appreciatiebevoegdheid verleent; Dat evenwel om te kunnen oordelen of al dan niet een aanvraag bedrieglijk of kennelijk ongegrond voorkomt, de asielautoriteit zich moet baseren op vaststaande gegevens en duidelijke argumenten” en dat “bovendien het geheel van het dossier moet worden in ogenschouw genomen en in alle objectiviteit niet alleen de ‘ongunstige’ elementen dienen te worden afgewogen doch alle elementen samen eer een aanvraag kennelijk ongegrond kan worden beschouwd”;

Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2 en 7, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk zijn of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; dat, zoals sub 2.3. blijkt, de commissaris-generaal bij de beoordeling van het

dringend beroep de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden door op grond van het determinerende motief te oordelen dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de andere motieven waarop de bestreden beslissing steunt derhalve slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kan aantasten; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien april tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.